

Arrest

**nr. 219 189 van 29 maart 2019
in de zaak X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten J. DIBI en D. ANDRIEN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn en die beiden handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 8 oktober 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 september 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. UNGER, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. DIBI verschijnt voor verzoekers en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 december 2014 dienen verzoekers een asielaanvraag in. Op 3 september 2015 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvragen in overweging te nemen wegens veilig land van herkomst.

Op 10 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de bevelen om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motivering luidt als volgt:

“+ drie (3) kinderen : K. E.

K. E.

K. E.

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw , die verklaart te heten ,

naam : K.

voornaam : N.

geboortedatum : (...)1980

geboorteplaats : Kaçanik

nationaliteit : Kosovo

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 03 september 2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 29 januari 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”

en

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten ,

naam : K.

voornaam : A.

geboortedatum : (...)1971

geboorteplaats : Kaçanik

nationaliteit : Kosovo

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 03 september 2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 29 januari 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op bij gebrek aan belang. Hij zet uiteen dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt.

Ter terechtzitting deelt verweerder mee dat afstand wordt gedaan van voormelde exceptie.

3.. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 2.c) van de richtlijn 2003/9/EG van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, van de artikelen 6.5, 9.1 a) en 46 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 45, § 5 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna de Procedurerichtlijn), van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Ten slotte voeren verzoekers een manifeste appreciatiefout aan.

Ter adstrueren van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Eerste grief

Volgens het artikel 33 van het Verdrag van Geneve : “ Verbod tot uitzetting of terugleiding ("refoulement") - 1. Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging...”.

Er werd al door de Raad van State beoordeeld dat de Conventie van Genève beoogt enerzijds de erkende vluchteling en anderzijds de vluchteling die een aanvraag tot erkenning heeft ingediend maar nog geen definitieve beslissing heeft gekregen (Raad van State, arrest n°57.167 van 21 december 1995; n°87.141 van 9 mei 2000 en 32.384 van 18 januari 2001).

En als het beroep bij de Raad van State niet beëindigd is, dan wordt de beslissing in asiel nog niet definitief (Raad van State, arrest n° 190.417 van 13 februari 2009 en 199.461 van 12 januari 2010).

Bijgevolg mag de tegenpartij geen bevel om het grondgebied te verlaten ten opzichte van verzoekers nemen.

Nochtans verplicht de bijlage 13quinquies verzoekers het grondgebied te verlaten binnen de vijftien dagen. De bijlage 13quinquies vermeldt absoluut geen verbod op verwijdering tot een negatieve en definitieve beslissing.

De eventualiteit dat de State zijn beslissing niet uitvoert kan niet in overweging genomen worden. Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens heeft in een Arrest Conka tegen België van 5 februari 2002

gezegd : « les exigences de l'article 13, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie, et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique. C'est là une des conséquences de la prééminence du droit, l'un des principes fondamentaux d'une société démocratique, inhérent à l'ensemble des articles de la Convention (Ilezen, mutatis mutandis, latridis c. Grèce, [GC], n° 31107/96, § 58, CEDH 1999-II)... ».

De uitvoering van de bijlage 13 quinquies hoeft geen nieuwe beslissing die in aanmerking komt om een nieuw beroep te doen. Er werd al door Uw Raad beoordeeld : « une décision de remise à la frontière est un acte purement confirmatif de l'annexe 13 quinquies, non susceptible de recours » (Arrest n° 80.854 van 8 mei 2012, n° 74.968 van 13 februari 2012, n° 72 888 van 9 januari 2012).

De bijlage 13 quinquies kan steeds uitgevoerd worden, zonder een nieuwe beslissing te moeten nemen en zonder een nieuw beroep te kunnen indienen.

De onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing staat in de weg van de vervolging van de asielaanvraag en miskent de artikelen 3 en 13 EVRM (Arrest EHRM van 26 april 2007, RDE 2007, p.193).

□ Tweede grief

We kunnen niet besluiten dat de Minister die een beslissing van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen op basis van het artikel 7 verplicht is op basis van deze bepaling, een beslissing van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. De Minister heeft een appreciatie bevoegdheid.

De beslissing is gemotiveerd door het feit dat verzoekers, asielaanvragers, niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met geldig visum.

De tegenpartij motiveert niet op een adequate wijze zijn beslissing. De tegenpartij verwijt aan verzoeker niet in het bezit van een geldig paspoort te zijn terwijl ze als asielaanvragers in een reglementaire situatie in België zijn.

Volgens het arrest van Uw Raad n°216.095 van 27.10.2011 : « En vertu du principe de la légitime confiance, l'administré doit pouvoir compter sur une ligne de conduite claire et bien définie de l'autorité ». En volgens het arrest van Uw Raad n° 213.318 van 18 mei 2011 : “Que le principe de sécurité juridique interdit au législateur de porter atteinte sans justification objective et raisonnable à l'intérêt que possèdent les sujets de droit à se trouver en mesure de prévoir les conséquences juridiques de leurs actes ».

Volgens het arrest van Uw Raad n°216.987 van 21.12.2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

De tegenpartij verplicht de verzoekers het grondgebied te verlaten terwijl ze hun asielaanvraag nog steeds moeten verdedigen. De tegenpartij wacht niet dat de asielaanvraag beëindigd wordt. De beslissing miskent de beginselen van behoorlijk bestuur. Volgens deze beginselen mag de tegenpartij niet aan een asielaanvrager vereisen dat hij een paspoort en een visum neerlegt. Een zulke vereiste is onverenigbaar met het feit dat, verzoekers die nog steeds in asiel procedure zijn, niet aan zijn autoriteit een paspoort kan vereisen en niet terugkeren kan om een visum te gaan halen. Volgens artikelen 9bis en 9ter van de wet van 15.12.1980 : “De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen”. De aanvraag die ingediend is op basis van het artikel 9ter is een vorm van subsidiaire bescherming en is dus aan het asiel verbonden.

Er werd door de Raad van State beoordeeld : “Le fait qu'une demande d'asile soit toujours à l'examen constitue une circonstance exceptionnelle rendant particulièrement difficile de retourner dans son pays pour y solliciter un visa » (Raad van State, arrest n° 98.252 van 10 augustus 2001).

De tegenpartij kan niet aan een asielaanvragers een paspoort of een visum vereisen terwijl de asielaanvraag nog steeds in onderzoek is.

□ Derde grief

Volgens het artikel 6 van de terugkeerrichtlijn : “5. Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt”.

Volgens het artikel 9.1.a) van de terugkeerrichtlijn : “De lidstaten stellen de verwijdering uit: a) in geval deze in strijd zou zijn met het beginsel van nonrefoulement”.

Volgens het artikel 2.1.c) van de richtlijn 2003/9/EG “opvang” van 27 januari 2003: “Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder: asielzoeker”: een onderdaan van een derde land of een staatloze die een asielverzoek heeft ingediend waarover nog geen definitief besluit is genomen”

De uiteenzetting van de motieven van de wet van 12 januari 2007 heeft het artikel 6 verduidelijkt (DOC 51 2565/001 – p. 16) : « De plus, il est précisé que l'accueil est dispensé durant la période séparant la notification de l'ordre de quitter le territoire et la date d'introduction du recours devant le Conseil du Contentieux des Etrangers et devant le Conseil d'État. Cette solution, qui vise à garantir la continuité de l'aide, est conforme à la jurisprudence des juridictions du travail selon laquelle en décider autrement serait contraire à l'esprit de l'arrêt de la Cour d'arbitrage du 22 avril 1998. Afin que le recours soit préparé et exercé de manière rationnelle, l'intéressé doit pouvoir vivre dignement lors de cette période transitoire. La privation de l'aide en ce cas empêcherait un recours juridictionnel efficace et constituerait une restriction disproportionnée du droit d'introduire un recours devant le Conseil du Contentieux des Etrangers et devant le Conseil d'État. On précisera que les délais de recours devant ces deux juridictions sont assez brefs. Le projet de loi réformant le Conseil d'État et instituant un Conseil du Contentieux des Etrangers prévoit un délai de quinze jours pour l'introduction d'un recours devant le Conseil du Contentieux des Etrangers contre une décision de rejet de la demande d'asile par le Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides. Si le règlement de procédure à adapter suite à la modification en projet des lois coordonnées sur le Conseil d'État confirme la situation actuelle relativement aux recours en cassation administrative contre les arrêts de la Commission Permanente de Recours des Réfugiés, le délai pour introduire un recours en cassation contre un arrêt du Conseil du Contentieux des Etrangers sera de trente jours ».

Eenzijds bewaart de wetgever een recht op materiële opvang gedurende de procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de doelmatigheid te verzekeren. Anderzijds verplicht de wetgever de tegenpartij een bevel om het grondgebied te nemen die uitvoeren mag worden ondanks de inleiding van een beroep. We kunnen deze redenering niet begrijpen.

De lidstaten en hun jurisdicties moeten de bepalingen van de richtlijnen toepassen omwille van het feit dat de termijn voor de omzetting verlopen is.

□ Vierde grief

De tegenpartij motiveert niet op een adequate wijze zijn beslissing.

Volgens het arrest van Uw Raad n°216.095 van 27.10.2011 : « En vertu du principe de la légitime confiance, l'administré doit pouvoir compter sur une ligne de conduite claire et bien définie de l'autorité ». En volgens het arrest van Uw Raad n° 213.318 van 18 mei 2011 : “Que le principe de sécurité juridique interdit au législateur de porter atteinte sans justification objective et raisonnable à l'intérêt que possèdent les sujets de droit à se trouver en mesure de prévoir les conséquences juridiques de leurs actes ».

Volgens het arrest van Uw Raad n°216.987 van 21.12.2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

De tegenpartij verplicht de verzoekers het grondgebied te verlaten binnen een bepaalde termijn van 15 dagen omdat ze al op 29 januari 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kregen maar hieraan geen gevolg geven. Die beslissing is door Uw Raad vernietigd.

Bijgevolg is de beslissing niet adequate gemotiveerd en de wederpartij maakt een manifeste appreciatie fout.

Vijfde grief

Volgens het artikel 46§5 Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming: “Onverminderd lid 6 staan de lidstaten de verzoekers toe om op het grondgebied te blijven tot de termijn waarbinnen zij hun recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kunnen uitoefenen, verstreken is en, wanneer dat recht binnen de termijn werd uitgeoefend, in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel.”

Dat richtlijn moest op 20 juli 2015 door de lidstaten in nationaal worden omgezet (artikel 51). “Le délai de transposition de la directive étant dépassé, le droit interne doit être appliqué et interprété de façon conforme à celle-ci. En effet, l'obligation des Etats membres de l'Union européenne, découlant d'une directive, d'atteindre le résultat prévu par celle-ci, ainsi que leur devoir, en vertu de l'article 5 du Traité instituant la Communauté européenne, de prendre toutes mesures générales ou particulières propres à assurer l'exécution de cette obligation s'imposent à toutes les autorités des Etats membres, y compris, dans le cadre de leurs compétences, les autorités juridictionnelles et, par conséquent, en appliquant le droit national, la juridiction nationale est tenue de l'interpréter à la lumière du texte et de la finalité de la directive pour atteindre le résultat visé par celle-ci et se conformer ainsi à l'article 189, troisième alinéa, du Traité » (Cass. 28 septembre 2001 et 9 janvier 2003).

De praktijk van de bijlagen 13quinquies en 35 is betwistbaar omwille van de herschikking van het richtlijn procedures.

« Les articles précités des directives retour, accueil et procédure s'imposent aux états membres et à leurs juridictions, puisque leur délai de transposition est écoulé et qu'ils sont suffisamment clairs » (Cass. 28 septembre 2001 et 9 janvier 2003).

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Bij gebrek aan schorsing van de bestreden beslissing, zullen verzoekers naar hun land terug gestuurd worden. Bijgevolg zal hun asielaanvraag en het beroep die ingediend werd doelloos worden.

Verzoekers hebben het recht dat hun asielaanvraag op een definitieve wijze beoordeeld wordt. Verzoekers mogen niet uitgezet worden vóór een definitieve beslissing.

Er werd al door Uw Raad beoordeeld dat : « A défaut de suspendre immédiatement l'ordre d'expulsion, la partie adverse est susceptible de le mettre à exécution sans attendre l'issue de la procédure d'asile, quoi que contiennent l'exposé des motifs et l'économie générale de la loi, ainsi que cela s'est confirmé récemment » (Arrest n°41.230 van 31 maart 2010 en n° 72.888 van 9 januari 2012)

We kunnen niet rekenen op de goede wil van de tegenpartij om zijn internationale verplichtingen te eerbiedigen. De vrees van een onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing, zonder op het einde van de asielprocedure te wachten, is gegrond. De beslissing miskent artikelen 3 en 13 EVRM en het artikel 33 van de Conventie van Geneve.

Tenslotte, bij geval van cassatie, zal het bevel om het grondgebied te verlaten geen grondslag meer hebben. De bestreden beslissing moet geschorst worden tot het arrest van de Raad van State in geval van verwerping van het beroep ingediend bij Uw Raad."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden bevelen wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, meer bepaald het in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. In de bestreden bevelen zijn tevens de feitelijke overwegingen te vinden. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt vast dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met geldig visum. Dit wordt niet betwist door verzoekers.

De Raad stelt vast dat *in casu* de bestreden beslissingen op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeven die hebben geleid tot deze beslissingen. De voorziene motivering stelt verzoekers in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

In een eerste grief betogen verzoekers dat hen geen bevel om het grondgebied mocht worden afgegeven zolang hun asielaanvraag niet definitief is afgewezen. De bijlage 13^{quinqüies} kan steeds worden uitgevoerd zonder een nieuwe beslissing te moeten nemen. De onmiddellijke uitvoering van de bestreden bevelen staat het vervolg van hun asielaanvraag in de weg en miskent de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

In een tweede grief betogen verzoekers dat de bestreden beslissingen het motief bevatten dat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met geldig visum terwijl, nu hun asielaanvraag nog lopende is, hen geen paspoort en visum kan worden gevraagd. Van een asielaanvrager kan verweerder geen paspoort en visum vereisen terwijl de asielaanvraag nog in onderzoek is.

In een derde grief wijzen verzoekers erop dat materiële opvang dient te worden voorzien gedurende de procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de doelmatigheid te verzekeren van hun beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Anderzijds verplicht het bestuur verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is tegenstrijdig.

In een vierde grief wijzen verzoekers erop dat zij het grondgebied dienen te verlaten binnen 15 dagen omdat ze al op 29 januari 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten hadden gekregen en hieraan

geen gevolg hebben gegeven. Dit bevel van 29 januari 2015 is evenwel vernietigd door de Raad. Het motief is niet 'adequaat'.

In een vijfde grief betogen verzoekers dat de praktijk van de bijlagen 13*quinquies* en de bijlage 35 'betwistbaar' is met de Procedurerichtlijn.

De Raad wijst erop dat aan het Hof van Justitie door de Raad van State de prejudiciële vraag werd gesteld met name of de Terugkeerrichtlijn in het licht van het beginsel van non-refoulement en het recht op een doeltreffende voorziening in rechte als neergelegd in de artikelen 18, 19 lid 2 en 47 van het Handvest, moet worden uitgelegd dat zij eraan in de weg staat dat ten aanzien van een onderdaan van een derde land die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, een terugkeerbesluit op grond van artikel 6, lid 1 van de Terugkeerrichtlijn wordt vastgesteld zodra dit verzoek is afgewezen door de beslissingsautoriteit en derhalve zonder de uitkomst van het beroep in rechte tegen deze afwijzing af te wachten.

Het Hof antwoordt in het arrest Ghandi dat de derdelander, behoudens wanneer aan hem een verblijfsrecht of een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 6, lid 4 van de richtlijn 2008/115 is verleend, illegaal in de zin van richtlijn 2008/115 verblijft zodra zijn verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg door de beslissingsautoriteit is afgewezen, en dit ongeacht het feit dat toestemming is verleend om in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel tegen deze afwijzing te blijven. Bijgevolg kan meteen na deze afwijzing, of tezamen daarmee in één administratieve handeling, tegen een dergelijke derdelander in beginsel een terugkeerbesluit worden vastgesteld (HvJ 19 juni 2018, Ghandi, nr. C-181/16, ow. 59). Het standpunt van verzoeker dat hij over een 'tijdelijk verblijfsrecht' zou beschikken tijdens de termijn voor het instellen van het beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het standpunt dat de illegaliteit niet kan worden vastgesteld zolang de beslissing van de Commissaris-generaal niet definitief bevestigd is na het hoger beroep, faalt aldus in rechte.

Het Hof voegt er weliswaar aan toe dat de lidstaten ervoor moeten zorgen dat het rechtsmiddel tegen het besluit tot afwijzing van het verzoek om internationale bescherming ten volle doeltreffend is en dat alle gevolgen van het terugkeerbesluit worden geschorst gedurende de termijn voor het instellen van dit rechtsmiddel en, indien een dergelijk rechtsmiddel wordt ingesteld, tot aan de beslissing daarop. De Raad wijst op de opschortende werking van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet. Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet bepaalt: *"Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd. (...)".* De Raad stelt vast dat verzoekers bovendien geen belang meer hebben bij deze grief aangezien zij thans nog steeds op het grondgebied verblijven en dat ondertussen hun asielaanvraag ingevolge het hoger beroep, door de Raad definitief is afgewezen bij arrest nr. 158 662 van 12 december 2015. Op 30 december 2015 is de termijn voor de tenuitvoerlegging van de bevelen verlengd tot 9 januari 2016. Verzoekers tonen bijgevolg evenmin hun actueel belang aan met betrekking tot de grief dat de termijn van tenuitvoerlegging 15 dagen was.

Een schending van de Terugkeerrichtlijn, van het Verdrag van Genève, van de Procedurerichtlijn wordt niet aangetoond.

Evenmin druisen de bestreden bevelen in tegen de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, nu verzoekers niet aantonen dat zij tijdens het hoger beroep bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen en aldus tijdens de opschortende werking van dat beroep, niet over de nodige opvang konden beschikken.

Verzoekers laten na uiteen te zetten op welke wijze de artikelen 3 en 13 van het EVRM worden geschonden door de bestreden bevelen.

Ter terechtzitting dient de raadsvrouw van verzoekers een stuk in, met name een uittreksel van een verslag van het auditoraat van de Raad van State waarin wordt gesteld dat er geen garantie is dat de terugkeerprocedure geschorst wordt in afwachting van de termijn voor het instellen van een rechtsmiddel tegen de beslissing in eerste aanleg en tot aan de beslissing daarop indien een dergelijk rechtsmiddel is ingesteld. De Raad merkt vooreerst op dat het advies van het auditoraat de Raad niet bindt. Daarnaast merkt de Raad op dat verzoekers geen belang hebben bij de verwijzing naar dit advies

aangezien uit de stukken van het administratief dossier blijkt de termijn van tenuitvoerlegging van de bevelen werd verlengd tot 9 januari 2016 en dat verzoekers tot op heden op het Belgisch grondgebied verblijven.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN